

האריה והנגר

לטביה

פתאום שומע צעדים. הרים את ראשו וראה מולו אריה גדול, שעיר,

הרמה שלו יפה, ארוכה, הגוף כולו בפרווה רכה..

שואל אותו האריה:

"מה קרה? למה אתה בוכה?"

"תעיתי כאן ואינני יודע איך לחזור.

ובבית אישה וילדים מחכים." עונה

הלך פעם נגר ליער לחטוב עצים כדי לעשות מהם כלים לאיכרים. מצא עצים מתאימים וחטב אותם זה אחרי זה, אחד, שני, שלישי... השאיר אותם איפה שנפלו. "אאסוף אותם בדרך חזרה" אמר.

הוא חטב מספיק עצים אך כשרצה לחזור ראה שתעה ביער. לא יודע איך ללכת. התיישב במקום, שם את פניו בידיים והתחיל לבכות, אבל

הנגר.

"אל תבכה" אומר לו האריה "שב על גבי, אוציא אתך מהיער."

האיש נבהל נורא – איך ישב לאריה הגדול על גבו? הוא יושב ולא זז.

"נו עלה כבר" חוזר האריה "לא אעשה לך כל רע."

אך האיש לא זז. לא מעז לגשת לאריה.

"עלה כבר, אומר לך" חוזר האריה על דבריו.

ראה האיש שאסור לו לסרב. עלה על גבו של האריה ורכב עליו. כך הם

הגיעו לשולי היער.

שם אמר לו האריה לרדת ומוסיף:

"שמע-נא, אדם. אל תספר לאיש

שרכבת עלי, שהוצאתי אתך מהיער.

אינני רוצה שחיות היער יצחקו

ממני."

"לא, לא, לא אספר מילה" הבטיח

הנגר.

האריה נפרד ממנו והם הלכו, כל

אחד לכוונו: האיש לכפר, האריה

ליער.

עברו כמה ימים. יבול טוב של

שעורה וכשות היה לאיכרי הכפר

הלך לשם לזרוע שעורה. פתאום
ממקום כלשהו הופיע האריה. הנגר
נבהל: האם האריה יודע שהוא לא
עמד בדיבורו, שסיפר איך רכב לו על
הגב?

והאריה שואל בכעס:
"למה סיפרת שמועות עלי? הרי
הבטחת לא לספר?"
והנגר עונה:

"אני לא... אני אף מילה.. זה אולי
השעורה או הכשות סיפרו.
כשהוצאת אותי מהיער השעורה
בדיוק אז נבטה בשדה והכשות

והם בישלו הרבה בירה. ישבו פעם
האיכרים לשתות ולספר סיפורים
והזמינו גם את הנגר. שתו וסיפרו,
כל אחד מה עשה ומה שמע. הנגר
שתה בירה, שמע את סיפוריהם
ובסוף לא התאפק. אמר:
"ולי קרה דבר מוזר כזה. מוזר..
רכבתי על גבו של אריה!"
אף אחד לא האמין. אבל אז סיפר
בפרוטרוט מה ואיך זה קרה ובסוף
גם האמינו.
עברו שבועיים, שלושה. הייתה לו,
לנגר, חלקה בשולי היער ויום אחד

בכפר ובבית בישל בירה עם כשות.
עשה שתי שקתות והעמיד אותן, כפי
שנדברו, בשולי היער. באחת שפך

י"ש, בשנייה – בירה.
אבל אז רצה לראות מה יעשה
האריה עם הי"ש והבירה. הוא עלה
על אשוח גבוה וחיכה.
לא עבר זמן רב והאריה הגיע. הוא

טיפסה על העצים שביער. האל רק
יודע למי הם סיפרו. אף אחד אחר
מלבדם לא ראה אותנו."
האריה שמע אותו ואמר:
"אל תספר דבר. אני כבר אתחשבן
אתם.."
והוא נדבר כך עם הנגר: זה יעשה
שתי שקתות ויעמיד אותן בשולי
היער. באחת ישים כשות, בשנייה
שעורה.
כך סיכמו והלכו – האריה ליער,
הנגר לשדה לזרוע שעורה.
בערב הלך הנגר וקנה י"ש שעורה

מהעץ, המשיך לקרוא לאריה באוזן
אבל זה ישן חזק!
אומר הנגר:

"האריה, חבר! מה אתך! קום!"
אבל האריה שקוע בשינה עמוקה.
"טוב" חושב הנגר "אתבדח על
חשבונך."

ניגש לשקתות ואומר לעצמו:
"טוב שלא הענשתי את האיש. הוא
הרי לא אשם."
הוא פתח את לועו, נהם, נהם עוד,
והתחיל ללקק מהשקתות. שמה
בירה ושמה יי"ש שעורה, פעם
משוקת אחת, פעם מהשנייה.
הנגר יושב על האשוח ורואה איך
האריה שותה, ולאט, לאט מתחיל
להשתכר. כבר הוא מתנדנד על
רגליו. כבר הוא נופל על הארץ. כבר
הוא נרדם. התחיל הנגר לקרוא לו,
צעק, צעק והאריה לא זז. הוא ירד

הסתכל האריה על עצמו, ראה כי
הוא ערום כולו ואומר:
"עוד מזל שהשעורה לא הורידה לי
את הראש. זה יכול היה להיות הסוף
שלי." הוא עוד הסתכל האם לא
רואה אותו מישהו ורץ ליער.
ומאז ועד היום לכל האריות פרווה
כמו גזזה על גופם.

בדיוק באותו היום הוא גזר שערות
לילדיו והמספריים היו לו עוד בכיס.
הוא הוציא אותם והתחיל לגזור את
פרוותו הרכה של האריה. גזר עד
העור ורק את הרמה היפה השאיר.
את שערות הפרווה של האריה אסף
בחבילה כדי להראות אותן בבית.
אחר כך עלה שוב על העץ, לראות
מה יעשה האריה.
חיכה, חיכה ובסוף ראה איך האריה
מתרומם, קם לאט על רגליים
ומתחיל לנהום! נוהם, נוהם, אבל
מפחד לגשת לשקתות. בסוף